U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní žalobce: **A. H. H.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-2032/DS-PR-P12-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 3. 2018, č. j. 60 Az 73/2017 - 99,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím Policie ČR byl žalobce dne 17. 9. 2017 zadržen při nelegálním pobytu v ČR. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce dne 22. 8. 2017 podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Z Rumunska odjel za pomoci převaděčů až do České republiky, jeho cílem bylo Německo. V Rumunsku pobýval asi měsíc v uprchlickém táboře, kde měl málo peněz a nemohl pracovat.

[2] Žalovaný shledal, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Rumunsku. Žalovaný dne 6. 10. 2017 vydal rozhodnutí č. j. OAM-2032/DS-PR-P12-2017, kterým vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení zastavil podle § 25 písm. i)

téhož zákona. Jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III"), určil Rumunsko.

[3] Závěry žalovaného napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Plzni, který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností. V ní napadá rozsudek z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho předání do Rumunska za účelem azylového řízení je nepřípustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systémové nedostatky. Krajský soud námitky stěžovatele vypořádal jen velmi stručně a nekonkrétně, jestliže uvedl, že problémy, kterých se stěžovatel obává, nedosahují úrovně, která by mohla založit nepřijatelnost předání stěžovatele do Rumunska. Stěžovatel zdůrazňuje, že sociálně situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je tristní, a jejich podmínky dosahují intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Tyto problémy dle stěžovatele pramení především ze špatné koordinace rumunského azylového práva a práva sociálního zabezpečení, jehož záchrannou síť žadatelé o mezinárodní ochranu často nemohou využít, a nemají tak přístup k sociální podpoře. Stěžovatel dále namítá nedostatečnou výuku rumunštiny, která žadatelům komplikuje integraci do rumunské společnosti. Žadatelé i držitelé mezinárodní ochrany v Rumunsku často čelí diskriminaci a nedostává se jim potřebné spolupráce ze strany státu. Rovněž neexistuje záruka dostatečného ubytování žadatelů ani úhrady jejich zdravotní péče ze strany Rumunska. Stěžovatel shrnuje, že žadatelé jsou v Rumunsku ohroženi nelidským zacházením, které činí předání stěžovatele do Rumunska nepřípustným.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na dosavadní argumentaci a ztotožnil se s právními závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2)

kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvedl, že je v daném případě třeba řešit otázku, která dosud nebyla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za takovou otázku stěžovatel označuje to, zda současné existující nedostatky sociálního zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu a zabezpečení jejich integrace v Rumunsku lze považovat za natolik závažné, aby byly důvodem pro aplikaci článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[9] V nyní posuzované věci je klíčovou otázkou to, zda závěry žalovaného mají oporu v nashromážděných podkladech. Konkrétně to, zda je z podkladů zřejmé, že v Rumunsku neexistují systémové nedostatky azylového řízení, pro které by bylo předání stěžovatele do tohoto státu vyloučeno, a zda rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu těmto podkladům odpovídají.

[10] Nejvyšší správní soud shledává, že tato otázka je otázkou čistě skutkovou, z výše uvedených typových případů, ve kterých je kasační stížnosti přijatelná, tak připadá v úvahu pouze případ (4), tj. zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[11] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je *„správní orgán povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele“* (srov. rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32, rozsudek ze dne 25. 11. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017 - 30, či usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Z konstantní judikatury dále vyplývá, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41).

[12] V posuzované věci krajský soud nepochybil, když vyhodnotil jako správné závěry žalovaného, že v Rumunsku nejsou systémové nedostatky azylového řízení, které by zakládaly nepřípustnost předání stěžovatele do této země za účelem řízení o mezinárodní ochraně. Krajský soud k tomuto konstatoval, že tyto závěry plně vyplývají z obsahu správního spisu. Konkrétně odkázal na dokument o situaci v Rumunsku z 11. 1. 2017, který lze vhledem k datu vydání rozhodnutí žalovaného označit za dostatečně aktuální. Zohlednil při tom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Žalovaný se zabýval i tím, zda nebylo ze strany mezinárodních organizací a institucí vydáno odlišné stanovisko, které by varovalo před předávání žadatelů do Rumunska.

[13] Krajský soud ke skutkovému hodnocení poukázal na tvrzení žalobce v rámci pohovoru, během nějž žalobce uvedl, že v Rumunsku pobýval v táboře asi 30 dní. Z Rumunska odjel z finančních důvodů, nemohl tam sehnat práci a na závěr uvedl, že v Rumunsku žádné problémy neměl. Do Rumunska se žalobce vrátit nechce, jeho cíl cesty je Německo, protože je to tam lepší. V Rumunsku nemá žádné problémy ani žádnou překážku, ale je tam špatná ekonomická situace.

[14] Soud nepochybil, když konstatoval, že ačkoli obtíže žadatelů namítané v žalobě mohou představovat bariéry v integraci a ztíženou materiální situaci žadatelů, krajský soud nedospěl k závěru, že by dosahovaly takové intenzity, aby je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný tedy dostál výše předestřeným povinnostem, a krajský soud jeho rozhodnutí ve svém rozsudku správně posoudil.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta

[16] Usnesením krajského soudu ze dne 23. 10. 2011, č. j. 60 Az 73/2017 - 18, byl zástupcem stěžovatele ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce hradí stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., náleží advokátovi za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti odměna ve výši 3.100 Kč. K této částce je podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky dále třeba připočíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Zástupci stěžovatele náleží odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti (podání kasační stížnosti). Protože je zástupce stěžovatele plátcem DPH, byla odměna za zastupování dále navýšena o částku odpovídající této dani. Celkově proto zástupci stěžovatele náleží odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu